

Дубровицький навчально-виховний комплекс
«Лицей-школа»

ШЛЯХ ДО СЕБЕ

Матеріали
на Всеукраїнський конкурс учнівської творчості
«Об'єднаймося ж, брати мої!»,
номінація «Література»

Підготувала

Кавтіашвілі Вікторія Арчилівна,

ліцеїстка групи І-2 (11 клас)

Дубровицького навчально-
виховного комплексу «Лицей-
школа»

Керівник:

Білотіл Галина Іванівна,

учитель зарубіжної літератури

Дубровицького навчально-
виховного комплексу «Лицей-
школа»

2020



Торуй свій шлях –
той, що твоїм
назвався,
Той, що обрав тебе
навіки вік.

В.Стус

Вікторія Кавтіашвілі

Навчається в групі історичного профілю Дубровицького НВК «Лицей-школа».

Пише поетичні та прозові твори. Прагне пізнавати світ; шукає себе, не впадаючи в крайнощі; йдучи шляхом літератури, набуває досвіду і ділиться своїми переживаннями у віршах.

Емоційна та щира, добра та чутлива – така Вікторія, таким є і світ її віршів.

«Торуй свій шлях – той, що твоїм назвався,
Той, що обрав тебе навіки вік».
Іди вперед! Іди – не озирайся!
Сміливим будь віднині і повік!

Карбуй слова – такі, щоб час назвати,
Означити і відчинити двері
Для тих думок, що в голові рояться
І бісером рясніють на папері.

Його слова – оті, що ранять душу
І проростають судиною в серці.
Його завіт ніколи не порушу,
Хай і стоятиму на вишколі чи герці!

Поете! Стусе! Славного ти роду!
Ти був завжди і будеш поміж нас!
Ти розум й сила нашого народу!
Не владний над тобою час!

Кажуть, мова – це душа народу,
Серце нації, як справжній скарб.
Зберігаймо пам'ять свого роду,
У палітру мовну влиймо свіжих барв!

І шануймо мову, як святиню,
Бо вона пройшла велику путь.
Хай скрижалі слова, як і віру,
Вість благу в століття пронесуть!

Ми – сини і доньки України
Віримо, що гідне в нас майбутнє,
Бо жива душа мого народу,
Слово рідне, ніжне, незабутнє...

Дубровице, кохана і мрійлива!
Найкраща в світі, дорога земля!
Для мене ти жагуча і єдина,
Й твої пісні, і клекіт журавля!
Сліпучий помаранч – серця країни –
Таїть в собі твоя земля.
І очі синь – блакить Горині –
З глибин віків до мене промовля.
Прадавній ліс і вікові діброви
Шепочуть нам всім пам'ятні слова.
Пісні і оди, врочисті промови –
Усього гідна ти, Дубровице моя!
З віків постала вільна й промениста,
Даруєш нам надію і любов!
Для мене найрідніше в світі місто,
Як оберіг, як і святий покров.

Умій відчувати у всьому красу
Душею своєю і серцем!
Любити навчись і звичайну росу –
Не тільки себе у люстерці!
Зумій потонути у сяйві зірок
І стати лицем проти хвилі,
І знай – відчайдухи не зважають крок!
Є міць, є любов – буде й сила.

Навчись поважати того, хто не вартий
Твоєї поваги й любові!
Зумій не зважати на тих, чиї жарти
У міксі сарказму й половини.
Умій довіряти попутним вітрам,
Із вірою йти, хоч на денці!
Любити навчися – довірся очам –
Не тільки щирості серця.
Навчись пробачати того, хто не раз
Глумливість із лихом снував!
Умій не тримати на серці образ,
А впав – підіймайся!.. Рушай!

Що означає бути щасливим?
Для мене – завжди усміхатись.
Бути хорошим і шанобливим
Та завжди собою лишатись.
Радіти тому, що для інших буденне,
І радість свою дарувати,
Та мати при цьому бажання натхненне,
Щоб оди про щастя складати.
Щоб вірити, думати і окриляти
Звичайність, рутину, буденність,
Та спрагло усім чаруватись,
Магічно сприймати мізерність.
Уміти любити світанкову красу
І навіть в звичайній хмаринці
Відчутти холодну космічну сльозу.
Побути самій, наодинці.
Нехай всі турботи лишаться позаду,
Твій шлях вже лежить в майбуття,

І дам я тобі найціннішу пораду:
«Лиш радість прикрасить життя».

Життя – це дар, що легко втратить,
Але так важко роздобути.
Є все, що його губить, ранить,
Проте життя не повернути.
Воно за золото цінніше,
Прекрасніше від всіх чудес,
І що у світі найстрашніше,
Тому цілуй його увесь.
Життя купити неможливо,
Тому грошей ти не лічи!
Завжди йди по життю сміливо,
Страхи пусті візьми й зречи!
Нехай героєм ти не будеш,
Та життєлюбом зможеш бути,
А лиш коли все зло забудеш,
Тоді знайдеш свій світлий путь.
Живи для себе, будь хорошим,
Тоді уже не пропадеш.
І стане легша твоя ноша,
Коли любов в житті знайдеш.
Радій усьому, що навколо:
Природі, сонцю та вітрам –
І стане краща твоя доля,
Бо зрозумієш – ти не сам.
Люби життя, людей та близьких,
Без них, один, не проживеш,
Бо як впадеш у прірву низько,
До них ти руки простягнеш.
Нехай життя – це є не казка,

Але ти зможеш все пройти,
І як тобі не було б тяжко,
Ти зможеш досягти мети.

Подивіться, як проходить,
Як усе в житті зникає...
Впаде ластівка в польоті,
А чому?
Ніхто не знає...
В небі пісню гарно, дзвінко
Соловей враз заспіває,
Засумує раптом жінка,
А чому?
Ніхто не знає...
Розцвіте в саду калина,
Мак достигне біля хати.
Десь заплакала дівчина,
А чому?
В кого спитати?
Дме вже вітер за вікном,
Наше вмить життя минає,
Все здається просто сном.
А чому?
Господь лиш знає...

Шекспіра слово знов витає –
Тьмяніє розум від страждань.
Лиш Гамлетове серце знає,
Як позбутися бажань...
Мені ж так складно розібратись

У почуттях та й у житті!
А може, просто варто здатись
І відректись від мети?
Упасти у коліна долі,
Зректись нікчемного життя?
Чи проявити силу волі
Й продовжити своє буття?
Це боротьба!.. Важка ж бо справа,
Коли усі зреклись тебе.
Це і не мука, й не забава –
Час перевірити себе.
Нехай один, хай без опори,
Але ти зможеш підвестись,
Зламати перешкоди й гори –
Ти внутрішньо лише зміниш.
Примусь себе боротись знову,
Щоб право мати на життя
Без почуттів та без любові.
Важка ж бо річ – людське буття!

Нехай життя таке жорстоке,
Проте я зможу все стерпіти.
Випробувань усі потоки
Я зможу легко пережити.
Нехай дні зміняться ночами,
А води змиють береги,
Нехай посваримось ми з вами –
Не втрачу до життя снаги.
Нехай тумани шлях закриють,
А ніч огорне цілий світ,
Нехай, якщо зірки тьмяніють,
А птиці втратять свій політ,

Все ж зможу відновити сили
Й продовжити нелегку путь.
Якщо є міць, то й буде сила,
Й у цьому є важлива суть.

Я чую вітер... Чую море...
Весняний запах самоти.
Стоять собі самотні гори,
Тривожні, тихі, золоті...
Сумує вітер, шепче море,
На небі зірка вже іскрить...
Блукає лихо, плаче горе –
Жадають щастя замінить.
Співає серце, плачуть очі,
В душі панує темнота,
Темніша від просторів ночі...
Яка ж жорстока самота!..
Тьмяніє серце, але... б'ється,
Покрите шрамами життя,
Із ран його кров чорна ллється...
Але немає вороття!..
Та чи надовго?!.. Якби ж знати!..
А серце лиш болить... Щемить...
Де ж ліки для нього узяти,
Щоб стало легше хоч на мить?..